

### [Korsgaard.]

Kronens Bevarelse, dels i givet Fald til Opnaaelse af, at vore egne Erhverv producerer saa meget som muligt af, hvad det danske Marked kan optage, meget vel kan betyde ikke en Prissænkning for dem, der ikke har Fordel af disse specielle Ting, men en Prisstigning. Staaende heroverfor forstaar jeg ikke, at Regeringen virkelig kan mene, at man overfor den Del af Befolkningen, selv om den udfører den Opgave, som er en Nødvendighed for det danske økonomiske Livs Trivsel, at hjemføre Valutaen, kan sige: Vi vil ikke gavne jer i den øjeblikkelige Situation, medmindre det kan gøres paa saa specielle Omraader som Sukkeret — og det er jo kun en Brøkdel af det danske Landbrug, der da har Gavn heraf. Men i øvrigt vil man slet ikke gavne denne Del af Befolkningen, men i givet Fald endda forhøje dens Leveomkostninger gennem Sukkerprisens Forhøjelse. Her er en Situation, hvor jeg er bange for, at Regeringen og det konservative Parti ikke er enige.

Der kan være mange Grunde, som efter mine Begreber begrunder Nødvendigheden af det, som den højtærede Minister kaldte Fantasterier — det kaldte han det maaske ikke, men i hvert Fald karakteriserede han det paa en Maade, saa jeg neppe bruger for stærkt et Udtryk, naar jeg siger Fantasterier —, men det, jeg her er inde paa, er det væsentligste. Og jeg maa bestemt hævde, at det, som man har vedtaget i Landstinget, ikke er noget, man paa Forhaand har Lov til at afvise.

Kriseloven, som ganske vist ikke fuldt ud kan slaa til til det paatænkte Formaal, har nu virket et halvt Aars Tid. Den Lov vil give 30 Mill. Kr. til Hjælp til nødlidende Landbrugere. Er da nu Forskellen paa 30 og 40 Mill. Kr. saa forfærdelig, at det af økonomiske Grunde skulde være utænkeligt, at det, vi gjorde een Gang, gør vi en Gang til, paa et Tidspunkt, da Landbrugets Rentabilitet ikke er bedre end den Gang?

Jeg maa minde den højtærede Minister om, at vi har jo vedtaget Arbejdsløshedsloven til 12 Mill. Kr., staaar overfor Forslag, der vil give Udgifter paa yderligere 8 Mill. Kr., altsaa dog et stort Beløb. Her vil Ministeren maaske sige: Ja, men det er ikke Statskassen. En Udtalelse i den Retning vil jeg nu tilstaa giver jeg ikke en Bønne for. Disse Millioner skal skaffes af det danske Samfund, og vi har i dette Øjeblik ikke Raad til at ræsonnere henholdsvis som Stat, Kommune og privat; vi maa ræsonnere som Samfund. De Beløb, der fra Regeringens Side stilles Forslag om,

i Virkeligheden til ekstraordinære Foranstaltninger, er paa ikke alene 40 Mill. Kr., men er allerede oppe paa 50 Mill. Kr. Og man vil ogsaa kunne have hørt fra ikke helt faa Sider, at hvis den Forudsætning i Kriseloven, at der skulde kunne gives 2 pCt., skal opretholdes, er vi ikke alene oppe paa 50 Millioner; saa er vi oppe paa 70 Mill. Kr. for et Aar.

Men det var altsaa et Fantasteri, at der skulde være Mulighed for at skaffe disse Penge. Deroverfor vil jeg sige, at det kan jeg aldeles ikke anerkende. Samfundet er nu kommet ind i et Spændingsforhold. Store Dele af Befolkningen tjener intet, eller saa godt som intet. Ikke helt smaa Dele af Befolkningen, herunder Dele af Arbejderstanden, som endnu har Arbejde, tjener i Forhold til visse andre Dele af Befolkningen, der saa godt som intet tjener, særdeles meget. (Modsigelse af *Hans Nielsen*). Ja, naar man har 3 000 Kr. og sammenligner med den, som har 0, vil ingen med Rette kunne benægte, at den, der har 3 000 Kr., har det svært godt.

Vi staaar i Virkeligheden overfor Problemer, som er af ganske samme Art som dem, Socialdemokratiet kæmpede for under andre Forhold. De vilde ikke finde sig i, at visse Dele af Befolkningen havde det forholdsvis meget bedre end Arbejderbefolkningen. Forholdene den Gang var ikke saa urolige som nu. De kæmpede derfor, det var en Nødvendighed; det var ogsaa et Held, at Forholdene efterhaanden blev udligtede, saa der blev et rimeligt Forhold imellem, hvad det ene og det andet Menneske i dette Land kan tjene.

Man kan efter min Mening uden stor Risiko sulte samlet i et Land. Det tror jeg, Historien bærer mange Beviser for. Men hvad man efter min Mening ikke kan gøre, det er at opretholde et Samfund, hvor livsnødvendige Faktorer har det elendigt, og hvor andre i Virkeligheden har det rigtig godt.

Man maa ogsaa tage i Betragtning den Fordel, som Levnedsmidlernes Nedgang i Pris betyder for Bybefolkningen, en Betydning, som Dr. Jørgen Pedersen opgør til 125 Mill. Kr. Det vil heraf ses, at Bybefolkningen i Virkeligheden har haft en uhyre Fordel af de lave Priser paa Landbrugsprodukter.

Jeg vil derfor hævde, at det er ikke nok, at vi søger Beskæftigelser, som først og fremmest kommer Byerne til gode, fordi de nu en Gang særlig arbejder for det hjemlige Marked, og saa siger: Dermed skal alt være nok. Nej, der maa ogsaa